

SZEMBESÜLNI EGYKORI ÖNMAGUNKKAL

(INTERJÚ CZÉBELY LAJOSSAL)

Költő, tanár, helytörténész vagy és zenész, Visk község református gyülekezetének kántora. Ezek közül, úgy gondolom, magad is tanári hivatásodat tekinted a legfontosabbnak. Helytörténeti munkád tapasztalatait és eredményeit nagyszerűen használhatod a tanításban, de a költőnek és a zenésznek jut-e szerep?

Valóban tanárnak tartom magam, hiszen az életem jelentős részét az iskolában töltöttem. De azt is el kell árulnom, hogy gyermeköntudatom kialakulásától fogva nem is tanítani, hanem tanulni, vagy inkább tudni szerettem volna. Ezért sokféle foglalkozás vonzott már gyermekkoromban, többek között a borbélymesterség, a zenési vagy festőművészi pálya, de volt idő, amikor építészmérnök szerettem volna lenni. Az olvasás volt az a csoda, amely mindenhova elvitt, sok mindennel megismerkedtetett, és később arra is ráébresztett, hogy saját környezetemben, és a körülöttünk, viski, kárpátaljai magyarok világában is van értékes, megörökítésre érdemes dolog. De ez a felismerés inkább a történelem felé terelte érdeklődésemet, a felé a történelem felé, amelyről másképpen beszélt a háborút és szovjet hadifogságot átélt apám, és teljesen mást olvashattam tankönyveimben. A magyar- és a világirodalom klasszikusaival való ismerkedésem folyamán pedig az olvasmányaimból épült fel a történelem-szemléletem, ami jó, meg rossz is. Most is érvényesnek tartom azt, amit a néhány esztendővel ezelőtt Lengyel János által készített interjúban mondtam: magyartanár vagyok képesítem szerint. Hivatásomnak is ezt tartom, kiegészítve azzal, hogy tizenöt éves korom óta a mai szent napig tanulom is az anyanyelvemet és a magyar irodalmat. Mégis mikor újraolvasom Vörösmarty *Emberk*, Babits Mihály *Esti kérdés*, Weöres Sándor *Öröklét* című versét, vagy a többit, amelyek nélkül nem lennék ember, akkor elkeseredek. Mert mi az ördögöt csináltam én itt e földön több mint fél évszázadon át?

A saját verseimben önmagamot igyekeztem megtalálni, választ kerestem lelki, esetleg transzcendens kérdésekre. Közben akarva-akaratlanul verselméleti, írástechnikai problémákkal is szembekerültem. Talán ezek tisztázása jól jött az irodalomóráimon. De azt ki kell hangsúlyoznom, hogy az irodalmi alkotások

megközelítésének csak egy lehetséges módját tanítom, a diák más feldolgozási módszert is alkalmazhat (természetesen, erre ritkán van példa). Erre felhívtam a figyelmet az általam szerkesztett irodalom tankönyv előszavában is.

Ha a zenéről beszélünk, nehéz dolgom van, mert én tulajdonképpen nem vagyok zenész. Az első dallamokat lejátszani harmonikán Csüri Dezső bácsi (egy nagyszerű viski cigányprímás) tanított meg, és arra is, hogy hogyan kell harmóniát teremteni a dallamhoz. Ehhez nem volt szükség semmi másra, csak zenei hallásra. A kottaismeretemet és némi zeneelméletet Pál Károlynak, a területszerte ismert harmonikásnak köszönhetem. Ő igyekezett megtanítani a helyes ujjhasználatra, de már elkésett, mert rossz beidegződések irányították az ujjaimat, s ez a későbbiekben, amikor nagyobb technikai tudást igényelt egy-egy zenedarab, nehézkessé tette az előadását. Természetesen mindezek az én személyes gondjaimat szaporították, de az is igaz, hogy sok örömet leltem úgy a lakodalmi, mint az egyéb alkalmi muzsikálásban, az otthoni diákzenekartól kezdve az egyetemi népi együttes tagjaként, a templomi orgonán való játszásig. Az utóbbira apám halála (1987) után került sor, ez több gyakorlást igényelt, és egy időigényesebb átállás volt.

Ezen kívül egy ideig éneket is tanítottam a gáti középiskolában, a kötelező zeneirodalmi és –elméleti tudnivalók ismertetése után, vagy néha helyett, mindig énekeltünk. A „150 magyar népdal” című füzetecske népdalait tanultuk meg sorban, és egy idő múlva azt vettem észre, hogy mindegyik belekerült a község népdalkincsébe, mulatságokon, lakodalmakon is énekelték. Nagy öröm és elégtétel volt ez számomra. Ne felejtjük el, hogy az 1970-es évek második felében történt mindez.

Sokat lehetne erről mesélni, talán tanulságos is lenne, de ennek nem ebben a beszélgetésben a helye, egy fontos dolgot azonban még elmondok. A zene iránti szeretetem és a zenével kapcsolatos kíváncsiságom következtében sokat olvastam ebből a témakörből, s tágult világlátásom ezáltal is. Például József Attila egyik művészetről szóló írásában azt írja: nincs disszonancia, csak meg nem értett konszonancia. Leegyszerűsítve: ha a zongorán egyszerre megütök két egymás melletti billentyűt, fülsértő lesz. Ha ugyanezt a két hangot beépítem egy akkordba, szépen hangzik. De akkor is enyhül a disszonancia, ha a az egyik hangot egy oktávval lejjebb vagy feljebb szólaltatom meg. Ezek szerint a távolság csökkenti a disszonanciát. Az érdekes az, hogy ez a lét egyéb területein is érvényes, nem csupán a zenében.

*Diákkorunk óta ismerjük és szeretjük egymást, tagja voltál a Forrás Stúdió-
ónak. Tudom, már akkor is írtál, de az első nyilvános szereplésedre viszonylag
sokat kellett várni. Miért?*

Én gyermekkoromtól íráspárti voltam. Ami megragadta a lelkem, a képzeletem, gyakran leírtam, naplót is vezettem kisiskolás koromban, csak nagyon rendszertelenül. Ha jól emlékszem, már elemiben írtam „verseket”, de azok elvesztek. Egyik azonban fennmaradt, igaz, azt már középiskolás koromra (1967) szedtem ráncba. A versnek a református templomunkhoz tapadó népi emlékezet, hangulat és ennek az ősi épületnek a szeretete volt az ihletője. Ez a vers nem régen jelent meg nyomtatásban. A *Kálvincsillag* 2012-es számában közölt *Emléke a kertnek* c. írásomban kifejtett gondolatmenetem elindítója lett.

Kérdésemre pontos válaszként azt mondanám: Határozott szándék nem volt bennem arra, hogy költő legyek. Ha a hangulatom úgy hozta, vagy úgy hozza, ma is hozzáfogok, és vagy lesz belőle vers, vagy nem. Be kell vallanom, hogy nem is rendezkedtem be írásra ötven éves koromig. A Naplót és a verses könyvemet, de még az iskolatörténetet is egy dohányzóasztalon gépeltem le. Az is igaz, hogy ezen a téren iskoláskoromban nem volt segítóm. Nem is lehetett, hiszen – mint már említettem – nem készültem írónak vagy költőnek. Az olvasmányaim mellett voltak azonban olyan személyek, kortársaim és idősebbek is, akiktől sokat tanulhattam. 1968 augusztusában ismerkedtem meg veletek, tagja lettem a Forrás Irodalmi Stúdióinak. Lehetőségem volt még frissiben, legtöbbször kéziratban elolvasni a te, a Zselicki József, a Füzesi Magda, a Balla Teréz, a Ferenczi Tihamér és mások verseit, valamint Györke László prózai írásait. Mindezek valószínűleg formálták esztétikai nézeteimet, természetesen a magyar- és világirodalom klasszikusainak, valamint a kortárs magyar irodalomnak szüntelen olvasása mellett. Tudod, mindennapos kapcsolatban voltunk, sőt néhányan együtt is laktunk a diákszállóban. Sokáig egy udvarra nyíltak ajtóink, majd együtt béreltem lakást S. Benedek Andrással, aki olvasottságával, az irodalom iránti szenvedélyével és szaktudásával, valamint munkabíráásával nagy hatással volt rám. Néhány novellakísérletemet Kovács Vilmosnak is megmutattam. Még kiforratlannak tartotta őket, de biztatott. Az is igaz, hogy azokban az években más, sokkal sürgetőbb dolgunk volt. Ha össze akarom foglalni az előzőket, akkor azt kell mondanom, hogy az említettek és Fodó Sándor, akivel testi-lelki barátságban voltunk inkább jellemem alakulására voltak döntő hatással. És csak a múlt század 80-as éveinek végén jutottam el annak a felismeréséig, hogy össze kellene gyűjtenem írásaimat (főleg verseim voltak) és közzétenni. Ma sem vagyok biztos abban, hogy jól tettem-e. 1990 körül kezdtek megjelenni közéleti írásaim, kritikáim a *Kárpáti Igaz Szó*-ban, a *Kárpátaljában*, verseim és irodalmi tárgyú írásaim a *Hatodik Síp*ban

és a *Pánsíp*ban is. Közben a néprajzi gyűjtőpályázatokra beküldött munkáimat is díjazták. 1996-ban pedig megjelent első és eddig egyetlen verskötetem, az *Évszakok ösvényein*.

Első könyved, a Napló (1976 – 1989) 1989-ben jelent meg, s rögtön tudtuk, hogy ez a mű a kárpátaljai magyar értelmiség fontos kordokumentuma. Honnan kaptad a késztetést, hogy naplót írj?

Fentebb említettem, hogy az írás már kiskoromtól kezdve az érdeklődésem középpontjában állt, és hogy naplót is vezettem. Azoknak a napoknak az eseményeit jegyeztem fel leginkább, amelyeken cimboráimmal a viski határt, vagy a Tisza-partot jártuk be. Különös hangulata volt ezeknek a nappali, később éjjeli csatangolásoknak, amelyeket valamilyen belső kényszer miatt meg kellett örökítenem. Sajnos ezek a feljegyzések elvesztek. 1973 őszén lettem a Gáti Középiszola magyartanára, számomra idegen helyen, öt évi ungvári tartózkodás után. Lakást az állami szervek nem tudtak adni, Kovács Emil (Kovács Vilmos öccse) volt akkor az iskola igazgatója, ő sietett segítségemre, bekvártélyozott saját lakásába. Ekkor kezdtem napjaim fontosabb eseményeit bejegyezni egy kék műbőrbe kötött határidőnaplóba, melyet ajándékba kaptam valakitől. Később valami miatt nem tartottam megörökítésre méltónak ezt az időszakot, mert zsilittel szépen kivágtam az 1973-ban, 1974-ben és 1975-ben írtakat, csupán az 1976-tól kezdődők maradtak meg. Lehet, hogy szégyelltem a kitérülésemet. Sok nyomorúságban és megaláztatásban volt részem abban az időben. A lényeg az, hogy Penckófer Jancsival – akivel gyakran találkoztunk, és jókat beszélgettünk – Nagy László 1975 februárjától napi rendszerességgel vezetett naplója jött szóba, és Jancsi megjegyezte, hogy milyen fontos kordokumentumok a naplók, s hogy milyen nagy kár ezeknek a hiánya Kárpátalján. Mondtam neki, hogy nekem van egy 1976-tól 1989-ig vezetett naplóm, ha egy kissé hiányos is. Így jelent meg könyv alakban 1996-ban, A *Hatodik Síp Mandátum Kiadó* adta ki. János volt akkor a kiadó felelős szerkesztője. Az egészhez még annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy ma már sajnálom, hogy nem láttam el a kiadványt jegyzetekkel, és hogy nem törekedtem szépirodalmi igényre. Igaz, a feljegyzések születésekor csak az ösztinteséget és az igazságot tartottam fontosnak.

Idézek a Naplóból: „1976. március 7. Délelőtt Bénivel. Összefutunk két kárpátaljai magyarral. Tipikusak. Egyik eredetieskedik, szidja a rendszert. Írónak készül. Ehhez nem értek. Inkább nem értem. Már mint azt: hogy

lehet írónak készülni?” Csalhatalatlan érzékkel tapintasz rá az írójelölt jellembeli sántaságára. Ma mi a véleményed az efféle „készülődésről”, s áruul el végül: lett-e az illetőből valaki?

Mert lett belőle valaki, azért nem érdekes ma már az akkori véleményem. Én gyermek- és ifjúkori olvasmányaim hatása alatt úgy képzeltem el, hogy az igazi író azért ír, mert el kell mondania, ami a szívé, lelkét nyomja. Ha segíteni akar, akkor írónak nevezhető. Mintha a segítő szándékot manapság háttérbe szorítaná az írni tudás, az írástechnika kérdése, holott mindkettő egyformán fontos. Segíteni csak úgy tudsz, ha a művészi kifejezés legkorszerűbb, leghatásosabb fegyvertárát sorakoztatod fel az igazság kimondására, de ha mindezeket az igazság kimondása helyett alkalmazod, vagy a valóság elferdítésére, akkor felesleges az erőfeszítés. Ezt érvényesnek tartom a kortárs magyar irodalomra is mindamellett – be kell vallanom –, hogy mindig rajongtam az újításokért, és most is kíváncsian lesem, hogy nem találk-e ki a fiatalok olyan dolgokat, amelyek a művészi kifejezés eszköztárát gazdagítják? Máskülönbem nem kötelező mindent leírni, kimondani, különösen olyan dolgokat, amelyeket nem ismerünk, lényegükről halvány gőzünk sincs. Miért nem mond ilyeneket senki: *Embernek készülök*.

Verseid első gyűjteménye, az Évszakok ösvényein, szintén 1996-ban jelent meg. A Romjain a huszti várnak című versedben Luther Márton híres mondatát parafrázálva (Itt állok és semmit sem tehetek) utalsz saját kisebbségi sorsunkra. Úgy látod, hogy semmit sem tehetünk a romlás ellen?

A kisebbségi sors igen veszélyes terület, mert könnyen áldozatúl esik az igazságérzeted, a lelked. Iskoláskoromban a mi vidékünk, a Felső-Tisza-vidék iskoláiban volt egy Határőrök Ifjú Barátai elnevezésű tanulói szervezet, amely leginkább csak formálisan működött. Egy alkalommal, valahol Bocskó mellett, a szervezet vezérkara nagy találkozót rendezett, s az iskolánkból engem küldtek el. A rendezvény előtt a beiktatásnál az egyik szervező megkérdezte, hogy valóban magyar vagyok. Miután igennel válaszoltam, az egyik ukrán vagy orosz anyanyelvű – már nem emlékszem – sorstársam megjegyezte: akkor fasiszta. Természetesen rosszul esett, de azt is megtanultam, hogy ilyen esetben a szeretet megment attól, hogy sértett lélek legyek. Hisz ez a kis kortársam nem igen tudja, mit beszél, nyilván valamelyik felnőttől halotta, vagy tankönyvben olvasta (erre volt elég esélye 1965 táján).

Végül is nem gerjedt ellene harag szívemben. Az egy másik kérdés, hogy megvolt a véleményem a rendszerről, az oktatásról stb. Nagyon fontos, hogy az ember ne engedjen teret lelkében a haragnak, gyűlöletnek.

A romlás ellen a legnagyobb védelem a tiszta lelkiismeret. Csak hát ez a kijelentés túlságosan elvont.

Az általad említett versem úgy született, hogy Józán Lajos Tiszteletes úrral két és fél évig kisegítettük a huszti református gyülekezetet, mert lelkes és kántor nélkül maradtak. Jól éreztem magam köztük, kis csapat volt, de szinte valamennyien részt vettek a szertartásokon, és szépen énekeltek. Feltűnt azonban, hogy az istentisztelet után, a cinteremben már ritkán hangzott el magyar szó. Utánanéztem: 1828-ban 118, 1846-ban 370, 1994 táján 250 református magyarja volt Husztnak, csökkenő tendenciát mutat ugyan, de ez nem indokolja, hogy a magyar szó elhalkuljon a templom környékén. Ez a keserű tapasztalat, a beolvadásunktól való félelem kényszerítette ki belőlem ezt a verset, és valójában a tehetetlenségemet kárhoztatom benne, mert végül is Kölcseyhez menekülök, a reformkori megoldásnál maradva, mert jobbat nem tudok. Az is igaz azonban, hogy hit nélkül nem képzelhető el a „Hass, alkoss, gyarapíts!”. Itt jön a Luther Márton-i magatartás. Arra gondolok, amikor a wormsai Birodalmi Gyűlés felszólította, hogy vonja vissza tanait, nem tette. Magyarán: akkor is tartsunk ki igazunk mellett, ha döntésünknek negatív következményei lehetnek.

A Czóbel Minka emlékét idéző Quo vadis? című költeményed sok olvasód lelkében hagyott maradandó nyomot. Ha érettségiző diákként ezt a verset kellene elemezned, mit írnál róla?

A közelmúltban kérdezte egy magyar szakos diáklány egy régebbi, az *Örök készenlét* című versemmel kapcsolatban, hogy valóban kilátástalannak látom a létet, mint amilyen Sziszüphosz sorsa is? Pedig a versben egyáltalán nincs szó arról, hogy a létet kilátástalannak látnám. Inkább arról, hogy én is a saját korom Sziszüphosza vagyok, aki egy felülről mért büntetés következményeként egy újra és újra aláguruló követ görgetek egy hegyre, és reménykedem, mint bizonyára az eredeti Sziszüphosz is, hogy ha újra próbálkozom, biztosan sikerül, mert lehet, előzőleg valamit elrontottam. Ezt közösségre kivetítve is el lehet képzelni. Megpróbáljuk az emberi ész összpontosított erőfeszítésével, a tudomány és a technika segítségével eljuttatni civilizációnkat egy olyan magas és stabil helyzetbe, ahon-

nan már nem gurulhat alá. A történelem eddigi tapasztalatai szerint alá fog gurulni. Természetesen a mítoszt egy kissé tovább is gondoltam. Ennek megfejtése az olvasó feladata.

Hasonlóan vélekedtek néhányan a *Quo vadis?* című versemről is.

Ehhez hozzá kell fűznöm azt, hogy engem sokat foglalkoztatott és izgatott az *abszurd* kérdése, ami lényegében Albert Camusnak köszönhető, helyesebben az írásainak. A furcsa az volt, hogy miután elolvastam a *Pestis*-t, a *Közöny*-t majd a *Sziszüphosz mítoszát*, semmi abszurdot nem tapasztaltam bennük, inkább tettvágyat szítottak bennem, mintha a világ dolgainak kontúrjai élesebbé váltak volna számomra, és mindent az erkölcs szemszögéből kezdtem megközelíteni. Ez így is maradt nálam, és ezt ma sem bánom. Pedig később megismerkedtem Nietzschének a morál mint előítélet elleni hadjárataival is. Azt viszont nem tagadom, hogy az abszurdítás hideg lehelete kissé megérintett a *Quo vadis?* írásakor. Én is abszurdnak érzem *az ember és a világ viszonyát* sokszor, de én a világot, nem tartom értelem nélkülinek.

A *Quo vadis?* című versben felsorakoztatott képek a 20. század végének vagy a 21. elejének uralkodó embertípusát vizionálják. De az is lehet, hogy azt a bármely más korban élő embert állítja elénk, akit meg kell menteni, mert lelkével nem törődik, csupán az anyagiakkal, társtalan, érzéktelen, történelmét nem ismeri, önmagát már-már elveszti, akinek megvilágosodása későn, közvetlen halála előtt történik, önakaratán kívül. Legnagyobb tragédiája az, hogy míg él, nem keresi élete értelmét.

Aki sötéten-látással vádol, annak újra csak Camus szavaival felelek: „Nem szerethetjük anélkül az életet, hogy ne kelljen kétségbeesni miatta.”

Ami a vers formai jellemzőit illeti, azokat Czóbel Minkától, a magyar szimbolizmus első magyarországi képviselőjétől kölcsönöztem, azért az ajánlás is. Véletlenül kezembe került a költőnő *Királylányok holdvilágnál...* című költeménye. Ez a szecessziós alkotás a szenvedély magányáról szól, és vallomás, vers, dráma egyszerre. Igen erős hatást gyakorolt rám.

A gáti tanári évek után sorsod hazavezérelt Viskre, s közösségedet csakhamar meglepted A viski magyar iskola történetével. Milyen forrásaid voltak e kiváló helytörténeti dolgozat elkészítéséhez?

Valóban így történt: apám halála után a viski református gyülekezet orgonistája lettem. Két hét állt rendelkezésemre, hogy elsajátítsam az orgonajáték technikáját, különösen a pedál használatát, és megismerkedjek a zsoltárok és

dicséretetek dallamaival, és folytathassam apám tevékenységét, amelyet 1956-tól 1987-ig űzött tisztességgel. 1987 Szilveszter estéjén ültem először az orgona mellé, és sikerült hibátlanul végigjátszanom az ünnepi istentiszteletet. Örültem is, hiányérzetem is volt. És mivel szeretek mindennek a végére járni, átlapoztam a régi kottákat, korálkönyveket, és megpróbáltam magamévá tenni az egykori kántortanítók még használható tapasztalatait. Természetesen Peleskey Sándor *A viski református egyház története* c. könyvét is áttanulmányoztam, aki több más dolog mellett megörökítette a viski egyházi iskolák tanítóinak nevét 1657-től kezdődően. Ez adta az ötletet a tanítók névsorának teljesebbé tételére. S ahogyan egyre jobban belemelegedtem, egyre több adat gyűlt, ez bátorított arra, hogy megírjam az iskolám történetét. Ekkor még Gáton tanítottam, és hétvégeken hazautaztam a szombati és vasárnapi istentiszteletekre. Hat évi ingázás után 1994-ben hazaköltöztünk a feleséggel, itt folytattuk mindketten a tanítást. Közben minden szabadidőmet az iskolatörténet anyagának összegyűjtésére fordítottam. Áttanulmányoztam a magyar neveléstörténeti irodalmat. Mivel több mint négyszáz évig csak egyházi iskolák voltak Visken is, elsősorban Békefi Remig *A népoktatás története Magyarországon 1540-ig*, Benda Kálmán tanulmányai a felvilágosodás korának paraszti műveltségéről, valamint különböző egyháztörténetek voltak segítségemre. A konkrét Máramarossal foglalkozó P. Szathmári Károly, Várady Gábor, Viski-Krüzselyi Bálint, Bélay Vilmos mellett rábukkantam két igen értékes kézira: az egyik Titli József munkája 1927-ből, a címe: *A viski magyar tannyelvű állami iskola történelme az 1900. évtől 1920-ig*, a másik pedig Szabó Sándor, nagyszőlősi iskolaigazgató 1942-ből származó kézírata *A Máramaros-Ugoc sai ref. Egyházmegye a magyar nemzetnevelés szolgálatában* címmel. De nagy segítséget nyújtottak a kortársaim munkái is, hiszen S. Benedek András, Balla Gyula, Bakkai Éva, Balogh Balázs, Gulácsi Géza, Kozma Endre, Orosz Ildikó és mások idevágó tárgyú írásai nélkül nehezen tudtam volna a 20. század végének oktatásügyi helyzetét vázolni.

Nem véletlenül hagytam a végére a viski egyházi levéltárat, amelynek zömét sikerült megmenteni. id. Sari Józsefnek köszönhetjük, hogy a történelem kíméletlen szelei szét nem sodorták ezt az értékes anyagot. De van egy fontosabb dolog, amiért hálásak lehetünk Jóska bácsinak, az, hogy minden mozzanatát megörökítette a viski magyar iskola 20 évig tartó építésének. A viski magyarság iskolaügyének elkötelezett híveként ennek az építkezésnek egyik szervezője és mozgatója volt nagy szolgálatot téve azal is, hogy igyekezett mindent rögzíteni.

Sokat lehetne erről beszélni, mert a levéltári kutatásaimról nem is szóltam. Minden esetre a szülőfalum történetének megírásának ötlete és kivitelezése is az iskolatörténetből indult.

2002-ben már nagyobb formátumú munkát adtál ki kezedből, a Visk történetét. Ezzel elérted, hogy az egykori koronaváros lakói nemzedékeken át, talán száz év múltán is emlegetni fogják a nevedet. Kell(ene), hogy szülőföldünkön másutt is falumonográfiák írassanak?

A *Visk története* megírása úgy kezdődött, hogy miközben az iskolatörténet elkészült, a Viskkel kapcsolatos adatok egyre gyűltek továbbra is. Az egyik unokanővérem, aki családjával Székesfehérvárról Zámolyra költözött, 1998 augusztusában megajándékozott a *Zámoly története és néprajza* c. kilencvenvalahány oldalas könyvecskével, amelynek bevezetőjét Csoóri Sándor írta, akinek én nagy tisztelője vagyok. Azonnal elolvastam, és nagyon megragadott. Négy szerző tanulmányai képezték a dolgozat tartalmát. Tetszett a könyv tömörsége, és az is, hogy a történeti részt egy néprajzi összefoglaló követi. Egy ilyen könyvet kellene írnom szülőfalumról, Viskről – gondoltam. Rendszereztem az évek óta gyűjtögetett dokumentumokat, jegyzeteket, s hozzáálltam az újabb adatok gyűjtéséhez. Olyan szépen gyűlt a falutörténet anyaga, hogy le kellett mondanom arról a tervemről, hogy egy kötetbe erőltessem a történeti részt a néprajzival együtt. Úgy döntöttem, megírom a település történetét, ezt követően pedig néprajzát külön könyvben. Ez utóbbiról még most sem tettem le. Akkor kishitű voltam, bevallom, mert nagyon nehezen fogtam hozzá a könyv írásához. Néhány alkalommal meglátogatott még Gáton, később Visken is Balla Gyula barátom Skultéty Csabával. Nekik említettem, mivel foglalkozom, s Csaba biztatott, hogy csak csináljam, mert múltunk tisztázása nagy segítség a jövőre nézve is. Jóleső érzés volt hallgatni elményeit a gyermekkorából, amelynek egyik szakaszát Visk szomszédságában Handal-Bustyaházán töltötte. 2000 nyarán találkoztunk újra Eszenyben, Balla Gyula temetésén. Jóval a gyászszertartás előtt érkezünk, a gyász némaságát lassan feloldották a percek, órák. Csaba megkérdezte, hogy hozzáfogtam-e már a monográfia megírásához. Röstelkedve vallottam be, hogy még nem. S ott, akkor biztatott. Hazatérve azonnal hozzáálltam a munkához.

Hogy konkrétan a kérdésedre feleljek, jó monográfiákra minden településnek szüksége van. Elsősorban a történelemírásnak ez kell legyen egyik fontos forrása. Emellett nevelő hatással van arra a közönségre, akiről és akinek íródik. De legnagyobb jelentőségű az elszakított területeken, ahol az

anyanyelvi iskolák veszélyben vannak, a templomokban fogy a magyar anyanyelvű hívő, egyre gyorsabb a szórványosodás, s már egyes helységekből nincs kit tanítani. Az a jó, ha ösztönösen érezzük, a néphagyomány fontosságát, de ha már nem, akkor tudatosan meg kell szervezni a múltunk feltárását, mert a népi hagyományainkban van a legnagyobb nemzetfenntartó erő.

Az utóbbi hónapok során ifjúságunk idejének két fontos dokumentumát is feldolgoztad és közreadtad az Együtt lapjain. Az egyik a Forrás Stúdió jegyzőkönyve, a másik egy aláírásainkkal ellátott tiltakozó távirat, amelyet az egyetemi tanári állásából elbocsátott Fodó Sándor érdekében küldtünk a kijevei oktatási minisztériumba. Ha azt vesszük, egykori polgárjogi mozgalomunk dokumentuma mind a kettő. Mivel magyarázod, hogy megőrizted, s ma miért tartottad fontosnak, hogy közreadd e két megsárgult, külsőleg jelentéktelennek látszó bizonyítékot?

Sokkal több mindennek meg kellett volna maradnia a 70-es évekből, mert több írást félreraktam arra gondolva, hogy jó lesz még valamire, ha másra nem, akkor a feledés ellen. Ma már tudom, hogy aminek el kell vésnie, az el is vész. Hadd vesszen! Véletlenül kerültek meg az általad említett írások is. A sok költözködésem az oka annak, hogy elfeledkeztem, mit hova csúsztattam be. Csupán Ungváron öt helyen laktam, Beregszászon két, Gáton szintén öt kvartélyom volt. Mikor huszonhat év után hazakerültem Viskre, már legkevesebb tizenkét költözködésen voltam túl. Abban reménykedem, hogy még előbukkan valami írásemlék, hiszen megvolt a második Beadvány egyik aláíratlan példánya, egy távirat másolata, amelyet az oktatásügynek küldtünk Sari Jóskával, mert már elmúlt szeptember elseje 1973-ban, mi még mindig nem jutottunk álláshoz. Emlékszem, hogy őrizgettem az egyetemi műkedvelő együttesünk egyik teljes műsorát is. Sajnos ezek mind elvesztek.

Mindaz, ami a 60-as évek végén és a 70-es évek elején, a mi nemzedékünk ifjúkorában történt a magyar nemzeti kisebbségünk fennmaradása érdekében, az máig ható. A megtörtént dolgokra azonban, bármennyire is ügyelünk (ha ügyelünk), az idők multáival ráakódi egy kis por, amely tompítja a lényeges vonásaikat. Sokszor személyes érdekből vagy ideológiai megfontolásból idomítunk egy kicsit a megtörtént dolgokon, s évtizedek múltán már nem is emlékszünk arra, hogy is történt az esemény pontosan. Ezért kell olykor – különösen, ha az alkalom is kínálja – felfrissíteni a múltat. Nagy szükségünk lenne arra, hogy gyakrabban szembesítsük magunkat egykori önmagunkkal.

A Fodó Sándorhoz fűződő barátságod, az iránta táplált önzetlen szereteted, a belé vetett feltétlen bizalmad jelentős mértékben alakította fejlődésedet, fejlesztette gondolkodásodat, szellemiségedet. Bár halála korán eljött érte, meg kellett érnie a kárpátaljai magyar közösség politikai megosztását, s már nem maradt ideje, hogy rámutasson: hol rontottuk el? Helyette, ám az ő nevében is hogyan tudnál a kérdésre okulásunkra szolgáló választ adni?

Már valahol szóltam arról, hogy 1968 nyarán ismerkedtem meg személyesen Fodó Sándorral, addig csak hallottam róla, annak ellenére, hogy viskiek voltunk mindketten. Tizenegy év korkülönbség sokat számít, ha még csak tizenéves vagy. A felvételi vizsgák után, de még az egyetemi foglalkozások megkezdése előtt kötelező gyakorlatot kellett letöltenem Ungváron. Három fizikus egyetemi hallgatóval laktam kvártélyon Magdus néninél, ott, ahol Fodó is egy tágas szobát bérelt. Esténként gyakran beszélgettünk. A legkomolyabb dolgokról akkor, amikor egy meleg augusztusi délután, vagy inkább estén áthívott a szobájába, és azt mondta: Öltözz, jössz velem! Néhány perc múlva már döbbenetn néztük a perecsenyi út szélén állva a Csehszlovákia felé dübörgő szovjet hadsereget. Hazafelé sétálva kiderült, hogy hasonló véleményünk volt az élet dolgairól.

Ebben az is közrejátszott, hogy mint középiskolás diák nyaranta én is megfordultam Krüzsely Erzsike néninél, a Munkácson élő, de a nyarakat Viskan, a Velence utcai családi házban töltő asszonynál, aki a szárszói népfőiskolán gazdagította ismereteit, pallérozta az amúgy is minden szépre és jóra fogékony lelkét. Erzsike néni létrehozta maga körül azt a Németh László-i szigeteket, amely a társadalmi újjászületés csíráját hordozta. Sándor akkor már elismert tagja volt ennek a társaságnak. Ennek a szellemi műhelynek (bátran nevezhetjük így) forrásvidéke a népi irodalom volt, de már rég nem csupán arról volt szó, hogy a jövő letéteményesének a falut, a magyar parasztot tekintjük, hanem inkább a *harmadik útról*, de leginkább az utat mutatókról, a Németh László által kutatott „örök magyarság” képviselőiről. Ma már tudom, hogy a Kert-Magyarországról, a minőségi munkát végző – önkéntesen szövetkező – kistermelők országáról szóló elképzelés milyen messze volt a realitástól, de az említettekkel való ismerkedés megalapozta a magyar sorskérdések iránti érzékenységünket.

A másik kiindulópont az volt, hogy a mi gyermekkorunk világa nem semmisült meg, mint a szüleinkké, de átütött rajta annak a régi világnak a fénye, amelyben ők éltek. A hontalanság érzését azonban örököltük, átél-

tük. Hiába volt ott a szeretett táj, a föld, azt mind elidegenítette a kolhozosítás, az államosítás, az anyanyelvhasználatról nem is beszélve. Ki gondolta akkor még, hogy ettől rosszabb is bekövetkezik.

Én nem vagyok politikus, de méltányolok minden jóra törő politikai igyekezetet. Már a 70-es évek elején tisztán körvonalazódott: ha a kárpátaljai magyarság lehetőséget kapna arra, hogy sorsát önmaga irányítsa (bármilyen formációnak nevezzük azt), szabadabb kezet kapna gazdasági, kulturális és politikai életének megszervezésében, s mindezt állami támogatással úgy, mint az ország egyik, a többiekkel egyenrangú közössége, akkor biztosítva lenne megmaradása és talán felemelkedése is. Ennek eléréséért történt és kell, hogy történjen minden igyekezet. Ráadásul a tapasztalat eddig azt mutatja, hogy a mindenkori hatalom nem hajlandó partnerként viselkedni ebben az ügyben. Ezt kell kiharcolni. Ezért kell a magyarságnak munkálkodni, ebben egyetérteni.

Ami a kárpátaljai magyarság politikai megoszlását illeti, az régi keletű. Más elszakított területek magyarsága között is jelen van. Már közvetlen 1945 után a szocialista típusú politikai, gazdasági, társadalmi átalakulás – a történelmi pártok felszámolása, a mezőgazdaság, ipar és oktatás államosítása, az osztályharc – az adott közösségben részben a saját sorából kiválasztott és kiképzett elit révén valósult meg. Ez az elit (?) osztotta meg először a kárpátaljai magyarságot, és fordította szembe egy részét önmagával. Azok pedig, akiknek nem tetszett mindez, dühöngtek, lázadoztak. Ők a hatalom előtt nemkívánatos személyek voltak. A pártvezetés véleménye szerint letértek a helyes útról, s ezt egészen a 80-as évek közepéig unos-untalan emlegették.

Már fiatalon, úgy itthon, Visken, mint a kárpátaljai (akkor még kárpátontúli) településeket látogatva mindenütt a magyarság megosztottságával szembesültem. A mezőkön és a gyárakban, az értelmiség között is sokan voltak olyanok, akik elfogadhatatlannak és igazságtalannak tartották a szovjet rendszert, ezek csak sínylődtek, de közülük sokan kész voltak az áldozathozatalra is. És voltak az alkalmazkodók, a hatalommal szemben lojálisak, csupán az egyéni érvényesülésüket szem előtt tartók. Tudom, azóta sokkal csiszoltabb, körültekintőbb vélemények, „igazságok” is kialakultak, de a külhoni, így a kárpátaljai magyarság megosztottsága innen ered. Sándor hitt abban, hogy ez az ellentét megszüntethető, ha józan ésszel próbáljuk megoldani, s ha élne, bizonyára kitalálna valami kompromisszumos megoldást. Én olyat nem tudok. A helyzetünket egy irodalmi párhuzammal próbálom érthetőbbé tenni, a népiek és az urbánusok szembenállásával. Mind a népiek, mind az urbánusok magukról a

legjobbat, a másiktól a legrosszabbat gondolták és hangoztatták. De az igazság ott áll mindenek mögött. Lassan eljön az az idő, amikor a két fogalom jelentését veszti, helyette újabb, más természetű gondok jelentkeznek.

Talán így lesz egyszer a kárpátaljai magyarsággal is. De addig is élni kell, megmaradni. Egyelőre ujjongni egyáltalán nincs okunk, de az itteni maroknyi magyarság jövőjét illetve legyünk bizakodók. Sok tehetséges fiatalunk van, és bizonyára egyre több lesz a jövőben is. Olyanok is, akiknek teljesítményei egyetemes magyar mércével, vagy netalán európaival mérhetők.

Ahhoz, hogy ez megvalósuljon, minden kárpátaljai magyar egyéni felelősségére van szükség.

A beszélgetőtárs: Vári Fábián László

